

γόης

γόης κ. **γόητας**, **ο**, πλ. **γόηδες** κ. **γόητες**, **οι**, θηλ. **γόησσα**, **η**, ουσ. [*<αρχ. γόης*]. **α.** αυτός που με την ωραία του εξωτερική εμφάνιση, ασκεί γοητεία στις γυναίκες, ο γυναικοκατακτητής και, κατ' επέκταση, ο πολύ όμορφος άντρας. (Λαϊκό τραγούδι: *έχω αλλάξει δαχτυλίδι μ' ένα γόη σαν στολίδι*). **β.** θηλ. **γόησσα**, αυτή που με την ωραία της εξωτερική εμφάνιση, ασκεί γοητεία και κατακτά τους άντρες και, κατ' επέκταση, η πολύ όμορφη γυναίκα. (Λαϊκό τραγούδι: *πάμε γόησσά μου για σεργιάνι, στα μπουζούκια φουλ για τον Τσιτσάνη*).

- *γόης φιδιών*, αυτός που είναι εξασκημένος να υπνωτίζει τα φίδια: «στην Ινδία υπάρχουν πολλοί γόητες φιδιών».

- *γόης φιδιών και γυναικών*, (θαυμαστικά) ο πολύ μεγάλος γυναικοκατακτητής: «στα νιάτα του υπήρξε γόης φιδιών και γυναικών». Αναφορά, σύμφωνα με το λαϊκό παιδικό ανάγνωσμα του Ν. Β. Ρούτσου, στα καυχησιάρικα λόγια του Ποκοπίκου, φίλου του Ταρζάν, που κατά τη γνώμη του ήταν *γόης φιδιών και γυναικών, προστάτης κουτών και αδυνάτων, άντρακλας δυσθεώρατος (δυσθεώρητος), ολέ(!)*.

- *κάνω το γόη*, προσποιούμαι, συμπεριφέρομαι ως γυναικοκατακτητής: «πέρασαν τα χρόνια μου και δε με παίρνει πια να κάνω το γόη». (Λαϊκό τραγούδι: *στα κοριτσάκια κάνε το γόη κι όχι σε μένα, ρε τεντιμπόη*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας